

DUMITRIȚA-RALUCA PARFENTIE

anul III, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, USM

Curajul

ne transformă-n zei

Pentru că toți ne-am născut purtând în noi un război lăuntric, deasupra noastră, la naștere, a pogorât o zână. Și, în încercarea de a ne face nemuritori, ne-a scaldat într-un Styx improvizat, plin de: ambrozie, curaj, „minciună”¹ și foc. Firește că zâna nu ne-a ținut de un călcâi. Era absurd să repete greșeala lui Thetys. Nu, de data asta, zâna ne-a ținut de inimă, în timp ce ne-a adâncit în Styx.

Și astăzi, după mii de ani, încă ne numim „Oameni”, iar zeii încă se numesc „Fericiții”.

În venele noastre încă mai curge sânge, iar în venele lor – ichor.

„Zeii... nu sunt niște borcănașe aranjate cu migală pe un raft, fiecare cu eticheta sa”, scrie Pauline Schmitt Pantel, în *Zeii și zeițele Greciei explicați copiilor* (carte apărută la Editura Cartier, în 2008). „Fiecare divinitate are mai multe funcții și intervine în multiple domenii.” Puterea lor însă ar fi dispărut în Timp, dacă nu ar fi fost omul.

Prin arta lor, Homer, Hesiod, Sofocle și mulți alții le-au dat nemurire zeilor. Așa că, până la urmă, „cel mai înalt munte din Nordul Greciei” – Olimp – a fost mai întâi în oameni și apoi în ceruri.

Cosmogonia² și teogonia³ capătă miros de tipar, desfășurându-se explicit, de parcă am asista noi înșine la unirea Gaiei (Glia) cu Uranus (cerul instelat). Ne descoperim apoi în pielea eroilor antici. Suntem niște Heracle și luptăm cu rănilor noastre,

provocate de Existență. Pentru că simțim nevoia să luptăm cu ceva concret, le dăm un nume – Hidra din Lerna. Cu lama ascuțită a uitării, tăiem în stânga și-n dreapta, însă... fără rezultat. Abia când ne amintim de focul speranței și ardem rănilor în el, acestea încetează să mai doară. Curajul ne transformă-n zei.

Acum suntem Dionis, măcelărit de titani. Murim. Astăzi titanii au forma friicii. Murim. Tăiați în sute de bucăți, ne salvează un singur lucru – inima. Rămasă intactă, e culeasă de Atena – zeița înțelepciunii. Dintr-un reflex condiționat, probabil, în timp ce scriu, îmi aplec urechea și încerc să ascult. Înainte se lupta pentru cununi de măslini,

Sfântul Gheorghe distrugând balaurul,
Hans von Aachen

laur, țelină. Se mergea la oracole sau se apela la vis ori la inițiere, pentru a simți în nări mirosul răspunsurilor de ambrozie. Eu m-aș fi întors împotriva zeilor, chiar și cu riscul de a împărtași soarta lui Prometeu.

În mare, „nu există divinități care să fie copii”. Cum ne-am putea

încredința soarta unor ființe lipsite de copilărie și visare? Ei poartă câte un șarpe boa⁴ pe post de pălărie, fără să recunoască acest lucru. Și-n fața semenilor o aruncă „în semn de respect”. N-ați văzut? Toți acei care se nasc adulți au la glezne o mușcătură de șarpe, iar în venele lor clocotesc cifre și venin...

Dincolo de ritualuri, dincolo de linia orizontului, dincolo de democrație, monarhie, istorie, teatru, filosofie și arhitectură, dincolo de toate, se înalță o firavă „trestie gânditoare”⁵. Ea și-a vândut cândva rădăcinile așa cum și-a vândut Mica Sirenă coada. Apoi, în două picioare, a învățat să meargă.

Spre deosebire de eroina din povestea lui Andersen, trestia care merge nu s-a mulțumit cu atât. Ea a privit păsările, și-a strâns umerii, a închis ochii și a zis: „Vreau să zbor!” Astfel s-a transformat în Icar.

Îți mulțumesc, Bruegel, că ai immortalizat Omul în timpul prăbușirii sale, înconjurat de nepăsarea semenilor. Acum înțeleg de ce ar trebui să ne rugăm ca „să nu ne crească aripi”⁶.

E prea târziu să mai fugim de Olimpul din jur.

Noi, zeii din carne și oase și hârtie. ✨

¹ Reg. pătlagină.

² Originea lumii.

³ Originea zeilor.

⁴ Aluzie la *Micul Prinț* de Antoine de Saint-Exupéry.

⁵ Blaise Pascal.

⁶ Octavian Paler. „Rugați-vă să nu vă crească aripi”.